

Arrest

nr. 285 410 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. DIRICKX en van attaché I. SNYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 4 mei 2022.

1.2. Verzoekster wordt op 8 september 2022 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 24 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Achaguas, Apure, Venezuela en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. In 2019 bekwam u eveneens de Colombiaanse nationaliteit. Uw vader was procureur-generaal van de staat Apure en hierna algemene secretaris van de regering in de staat Apure. In deze functies was hij vertrouwenspersoon voor de gouverneur van Apure. Samen begonnen zij een onderzoek naar banden tussen de rebellenbeweging FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia) en hooggeplaatste leden van de regering in Caracas (Venezuela). Zij onderschepten hierbij een vliegtuig vol met drugs van de FARC en D. C., die op dat moment ook banden had met de regering. Na deze gebeurtenis kreeg uw vader echter problemen. Hij werd ervan beschuldigd om de opdrachtgever te zijn van de moord op een politicus en zijn chauffeur. Hij werd hiervoor aangehouden, maar werd na een tijdje vrijgelaten door gebrek aan bewijs. De gouverneur waar uw vader mee samenwerkte werd ontslagen en er kwam een nieuwe, R. C.. Op een dag werd uw vader gedagvaard in Caracas, maar onderweg werd hij opgebeld door een bevriende magistraat die hem vroeg om niet te komen omdat er plannen waren om hem op te sluiten en vermoorden. Uw vader dook hierop onder tot hij – die eveneens de Colombiaanse nationaliteit heeft – in 2011 of 2012 naar Colombia ging. De gouverneur met wie uw vader in Venezuela samenwerkte had uw vader voor zijn vertrek gewaarschuwd dat hij vermoord zou worden. De gouverneur werd vervolgens zelf vermoord. Tot uw zes- of zeventiende woonde u in San Fernando de Apure waarna u met uw moeder naar Corro (Falcon, Venezuela) verhuisde waar zij een nieuwe job als rechter had gekregen. Een jaar later ging u studeren aan de universiteit in Maracaibo (Zulia, Venezuela). Op 19 mei 2013 werd uw broer N.J. op de boerderij van uw vader in Apure ontvoerd door de FARC. Hij had al eerder bedreigingen ontvangen, maar hij wou blijven werken op de boerderij. U vermoedt dat uw broer ontvoerd werd door de problemen die uw vader had gekend. Uw moeder sprak met de echtgenote van de president en hoewel die zei dat ze zouden helpen, gebeurde dit niet. Uw broer werd naar een andere boerderij gebracht, waarop uw moeder opnieuw contact opnam met de president en er agenten alsook vliegtuigen werden gestuurd, maar uw broer werd niet gevonden. Er werd een onderzoek gestart en jullie kregen dag en nacht bewaking. Uw vader gaf vanuit Colombia informatie over de plaats waar uw broer zich zou kunnen bevinden, maar de agenten kregen onderweg pech en waren te laat. Er werd eveneens onderhandeld over losgeld, maar nadat dit betaald werd, werd uw broer niet vrijgelaten. Na anderhalve of twee maanden stopte het onderzoek naar de ontvoering van uw broer. Er werd tegen uw moeder gezegd dat zij uw broer niet zouden vinden. Tot op heden hebben jullie geen nieuws over uw broer N. J.. Omdat uw vader het niet langer veilig vond voor u en uw andere broers, drong hij er op aan dat jullie Venezuela zouden verlaten. Uw broer N.V. wou echter in Venezuela blijven om er verder te studeren terwijl uw halfbroer N. A. naar de Verenigde Staten ging. U begon naar het buitenland te reizen. U had via Tinder een man leren kennen in België waardoor u geregeld voor drie maanden naar België kwam. U had ook iemand leren kennen in Suriname waar u ook regelmatig naartoe ging. Daarnaast ging u ook op vakantie naar Aruba, Curaçao en de Dominicaanse Republiek. U keerde steeds terug naar Venezuela voor vijftien dagen of een maand waarbij u dan bij uw moeder in Falcon verbleef. U verbleef soms ook bij uw vader in Colombia waar hij een parfumswinkel had en werkte als advocaat. Uw broer N.V. was na zijn studies en na zijn werk in Barquisimeto (Lara, Venezuela) in 2020 teruggekeerd naar Apure om er de boerderij van uw vader verder te leiden. Wanneer u in 2021 in België verbleef, ontving uw vader in Colombia enkele vreemde telefoontjes, waar hij verder geen aandacht aan besteedde. Na België reisde u naar Colombia waar u een periode bij uw vader verbleef. Hij bleef telefoontjes krijgen van mensen die met hem wouden afspreken, maar niet op zijn kantoor. U ging opnieuw naar Venezuela en een maand later, op 24 juli 2021, werd uw vader aan zijn deur vermoord door twee huurmoordenaars. Zijn echtgenote vertelde dat hij een week voordien een afspraak had gehad met iemand waarmee hij vroeger voor de regering had gewerkt. Zij wist niet waarover zij gesproken hadden. Uw vader zijn lichaam werd na vijf dagen naar Venezuela overgebracht waar zijn begrafenis plaatsvond. Na de begrafenis verbleef u twee maanden bij uw moeder. U ging ook naar Apure om de erfenis van uw vader te regelen en waarbij u bij broer verbleef. U reisde vervolgens naar Bucaramanga (Colombia) om meer te weten te komen over de dood van uw vader. Er werd u verteld dat u daarvoor een recht op petitie diende neer te leggen. U bleef hier twee dagen, waarna u nog één dag in Bogota (Colombia) verbleef. U kwam vervolgens in oktober 2021 naar België waarna u in december 2021 opnieuw naar Venezuela reisde waar u bij uw moeder verbleef. In januari 2022 diende u vanuit Venezuela een recht op petitie in bij het Colombiaanse openbaar ministerie. U kreeg hierop antwoord en u maakte zich op om naar Colombia te reizen.

In de laatste dagen van januari of de eerste dagen van februari 2022 bracht uw moeder u echter op de hoogte dat de schoonzus van uw vader – die in Apure woonde - haar had verteld dat iemand 2.000 dollar had betaald om u en uw broer N.V. om te brengen. Zij had dit gehoord van een jongen. Er werd ook gezegd dat dit was omdat u de dood van uw vader onderzocht. U ging hierop niet naar Colombia waar u reeds een afspraak had met het openbaar ministerie. Omdat u de erfenis van uw vader diende af te handelen ging u vervolgens naar Apure met de chauffeur van uw moeder. U verbleef er een week bij uw broer. U keerde hierna terug naar uw moeder in Falcon waar u besloot om opnieuw naar België te komen om er uw partner te bezoeken en er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Omdat de termijn nog niet verstreken was dat u België opnieuw binnen mocht, kon u pas in april 2022 reizen. U bezocht uw partner in België, maar na één nacht zette hij u buiten. U vond een andere plek om te wonen, waarna u op 4 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw broer N.V. bleef in Apure wonen om de boerderij verder te zetten, maar hij vertelde u dat er mensen naar hem vragen (waar hij woonde, wat hij deed...). Uw broer brengt nu veel tijd door met de burgemeester, die een vriend van hem is, waardoor hij zich veiliger voelt. Hij heeft ook geen dagelijkse routine meer en nam iemand in dienst om voor hem te koken zodat hij niet meer hoeft uit eten te gaan.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel huidig Venezolaans paspoort, geldig van 4 september 2021 tot en met 3 september 2031; uw origineel verlopen Venezolaans paspoort, geldig van 27 oktober 2014 tot en met 26 oktober 2019; een kopie van uw huidig Colombiaans paspoort, geldig van 16 december 2020 tot en met 16 december 2030; een originele klacht betreffende de ontvoering van uw broer N. J., d.d. 20 mei 2013; kopieën van verschillende nieuwsberichten, met name over de ontvoering van uw broer N. J., de moord op de ex-gouverneur van Apure en over de dood van uw vader; een kopie van de overlijdensakte van uw vader; een kopie van een brief van het openbaar ministerie van Bucaramanga, d.d. 18 januari 2022, gericht aan u over de moord op uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u verklaarde over zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit –sinds 2019 - te beschikken (CGVS, p. 2, 3). Het Commissariaat-generaal wijst er op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de overheid van Venezuela als Colombia.

U verklaarde dat u bij een terugkeer naar Venezuela vreest dat u hetzelfde zal overkomen als uw broer N. J., die in 2013 in Apure, Venezuela ontvoerd werd door de FARC (CGVS, p. 8), of uw vader, die in 2021 vermoord werd in Colombia (CGVS, p. 8-9). U en broer N.V. ontvingen tevens bedreigingen na de dood van uw vader (CGVS, p. 8).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat uw houding, zowel na de ontvoering van uw broer N.J. in 2013 door de FARC als na de moord op uw vader in juli 2021 en de hierop ontvangen bedreigingen, geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Zo verklaarde u dat u in 2013 Venezuela verliet omdat u en uw familie bang waren dat u hetzelfde zou overkomen als uw broer N.J. (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat u sinds 2013 verschillende keren in België – naast verblijven in Suriname, Curaçao, Aruba en de Dominicaanse Republiek - verbleef voor periodes van drie maanden. U verbleef hier bij uw partner die u via Tinder had leren kennen (CGVS, p. 4-5). U diende tijdens deze reizen naar België evenwel nooit een verzoek om internationale bescherming in. Dat u dit niet deed omdat u uw familie in Venezuela wou blijven bezoeken (CGVS, p. 12-13), volstaat hier niet voor uw nalaten. Immers, van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u op regelmatige basis terugkeerde naar Venezuela voor vijftien dagen of een maand omdat u uw familie wou zien (CGVS, p. 5). U verbleef dan steeds bij uw moeder in Corro, Falcon. Dat u sinds 2013, ondanks uw beweerde angst, bleef terugkeren naar Venezuela ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees naar aanleiding van de ontvoering van uw broer in 2013. U gaf bovendien aan bij uw terugkeren naar Venezuela nooit problemen te hebben gekend (CGVS, p. 12). Ook uw broer N.V. – die in Venezuela bleef studeren en werken - kende hier evenmin problemen na de ontvoering van uw broer N.J. in 2013 (CGVS, p. 12).

U verklaarde dat u Venezuela definitief verliet in april 2022 nadat uw tante – de schoonzus van uw overleden vader die in Apure woont – uw moeder eind januari, begin februari 2021 had laten weten dat zij van een jongen had gehoord dat iemand 2.000 dollar had betaald om u en uw broer N.J. te laten vermoorden omdat u de moord van uw vader onderzocht (CGVS, p. 13, 15). Uw moeder had hierover vragen gesteld aan uw tante, maar zij had enkel gezegd dat het om slechte personen ging. Het is evenwel bevreemdend dat u noch uw broer verder bij deze tante informeerde over wie deze jongen was of hoe hij deze informatie had bekomen (CGVS, p. 15-16). Dat u noch uw broer geen goede band hebben met haar (CGVS, p. 15, 17-18), volstaat hier geenszins. Immers, gezien het hier gaat over de reden waarom u definitief Venezuela verliet (CGVS, p. 8), kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van uw relaas. Het is voorts weinig aannemelijk dat u, die op dat moment in Corro, Falcon verbleef, na het ontvangen van deze informatie toch naar Apure afreisde om er enkele zaken te regelen (CGVS, p. 14, 15). Geconfronteerd met het risico dat u nam, repliceerde u dat u hier moest zijn omdat u binnen een bepaalde termijn de erfenis van uw vader diende af te ronden (CGVS, p. 16). Gelet dat uw vader in juli 2021 vermoord werd door huurmoordenaars en u net gehoord had dat er in Apure ook een huurmoordenaar voor u werd ingehuurd (CGVS, p. 13), kan dit hier niet overtuigen, te meer u zelf aangaf dat het mogelijk was om een volmacht aan een advocaat te geven. Uw verklaring dat u daar geen advocaat had en dat uw moeder, die uw volmacht had, hier geen tijd voor had (CGVS, p. 16), kan hier gezien de ernst van de beweerde bedreiging en het risico dat u hiermee nam, niet weerhouden worden. Gevraagd of u dan enige voorzorgsmaatregelen had genomen, antwoordde u dat u vergezeld werd door de chauffeur van uw moeder, die tevens uw veiligheidsagent was (CGVS, p. 16). Dit kan opnieuw niet overtuigen, gezien u tegelijkertijd verklaarde dat u tijdens die week dat u in Apure verbleef, zowel bij uw broer was, als op de boerderij van uw overleden vader als in verschillende openbare kantoren (CGVS, p. 16). Hieruit blijkt allerminst dat u enige voorzichtigheid aan de dag legde bij uw terugkeer naar Apure. Voorts is het opmerkelijk dat u na die week in Apure, ondanks de ernstige dreiging, opnieuw bij uw moeder in Corro, Falcon ging inwonen tot april 2022 (CGVS, p. 16). Uw verklaringen dat u niet eerder Venezuela verliet omdat u nog niet naar België mocht komen en u niet naar een ander land ging omdat u daar geen plaats had om te wonen en daar niets had (CGVS, p. 16), volstaat hier niet. Van iemand die vreest voor haar leven, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat die zo snel mogelijk het land verlaat, quod non in casu. Het is voorts opvallend dat uw broer N.J. nog steeds in Apure woont (CGVS, p. 17). Gevraagd of uw broer dan nog problemen kende, slaagde u er niet in hierover coherente verklaringen af te leggen. Zo stelde u dat hij u vertelde dat er mensen, op de plekken waar hij vaak kwam, naar hem vroegen over waar hij woonde en wat hij deed.

U voegde hier aan toe dat hij vaak optrekt met de burgemeester die zijn vriend is, hij geen dagelijkse routine heeft en samen met andere mensen naar de boerderij gaat (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met de vaststelling dat het vreemd is dat zij zouden vragen waar uw broer woont, gezien uw broer daar al lange tijd woonde en u zelf aangaf dat het om een dorp ging, repliceerde u dat niet iedereen er iedereen kent (CGVS, p. 17). Dat u meteen hierna, wars van uw vorige verklaringen, verklaarde dat uw familie wel bekend is en iedereen weet waar uw grootmoeder en broer wonen, maar hij niet altijd thuis slaapt (CGVS, p. 17), ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook danig. Dat er geen geloof kan gehecht worden aan de bewering dat N.V. enige problemen zou kennen in Apure wordt enkel bevestigd door uw verklaringen dat hij nog steeds werkzaam is als veearts op verschillende boerderijen (CGVS, p. 17).

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt omwille van de ontvoering van uw broer N.J. in 2013 of omwille van de dood van uw vader in juli 2021.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO:** Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio.

Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Venezuela, noch dat u in geval van een terugkeer naar Venezuela een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteiten worden hier niet betwist. Er wordt evenmin betwist dat uw broer N.J. in 2013 door de FARC werd ontvoerd, dat de ex-gouverneur van Apure werd vermoord en dat uw vader in juli 2021 in Colombia werd vermoord. Op zich volstaan deze feiten, gelet op bovenstaande vaststellingen, evenwel niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de schending van de materiële motiveringsplicht.

Zij argumenteert in een eerste onderdeel dat zij niet akkoord kan gaan met de verwijzing in de bestreden beslissing naar het gedrag van verzoekster dat niet zou overeenstemmen met iemand die vervolging vreest en is van oordeel dat de verwerende partij niet voldoende onderzoek heeft gedaan naar de omstandigheden waarin verzoekster leefde als ze in haar thuisland bleef. Zij stelt dat het interview in haar thuisland niet naar behoren werd gedaan en er werd alleszins niet genoeg gevraagd naar haar dagdagelijkse leven of het ontbreken ervan. Uit het interview blijkt niet voldoende dat verzoekster nauwelijks buiten kwam, dat ze een leven in angst leidde en dat ze enkel met een guard buitenging, dat ze geen leven leidde van een normale jonge vrouw maar steeds op haar hoede diende te zijn als ze buiten kwam, haar broer bezocht, de erfenis van haar vader afhandelde etc.

Verzoekster leefde voortdurend in angst en kon geen normaal leven leiden. Er kan niet van haar verwacht worden dat zij zich schuil houdt en niet naar buiten komt. Er is onvoldoende onderzoek gedaan naar de risico's die verzoekster dagdagelijks kende in haar thuisland en schendt hiermee haar motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.

In een tweede onderzoek gaat verzoekster in op de motivering inzake subsidiaire bescherming. Zij citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en is van oordeel dat het crimineel geweld *in casu* niet willekeurig is maar wel doelgericht nu de broer van verzoekster N.J. is ontvoerd en haar vader vermoord, elementen die met stukken werden aangetoond. Haar broer N.V. die nog in Venezuela leeft krijgt bedreigingen en is steeds op zijn hoede, overnacht steeds op andere plekken enz. Haar familie heeft vernomen dat ook hij zal vermoord worden en dat er opdracht toe gegeven is en dat bovendien ook voor verzoekster een huurmoordenaar is aangesteld. Verzoekster loopt als familielid van haar vermoorde broer en vermoorde vader een bijzonder groot risico om ook slachtoffer te worden van ofwel ontvoering, moord of....

Met betrekking tot de beoordeling onder artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet voert verzoekster aan dat zij van Apure is en dat in deze staat sprake is van een gewapend conflict. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er maar een klein aantal burgerslachtoffers is, klopt dit niet met de informatie waarnaar zij verwijst: “...” (internetlink COI Focus, “Venezuela. Situatieschets”, 30 mei 2022, p. 37).

Zij stelt dat zij bij een terugkeer wordt blootgesteld aan de schending van de meest fundamentele mensenrechten, namelijk het recht op lichamelijke integriteit en recht op leven.

Verzoekster vraagt te worden gehoord en vordert de vernietiging van de bestreden beslissing en de erkenning van verzoekster als vluchteling, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Verzoekster voegt geen stukken toe.

3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd*

met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming haar originele huidig Venezolaans paspoort met geldigheidsduur van 4 september 2021 tot 3 september 2031, haar origineel verlopen Venezolaans paspoort geldig van 27 oktober 2014 tot en met 26 oktober 2019, een kopie van haar huidig Colombiaans paspoort, geldig van 16 december 2020 tot en met 16 december 2030 neer (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2). Hieruit blijkt dat verzoekster zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit bezit.

De Raad wijst er vooreerst op dat het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade gevoerd wordt met betrekking tot het land waarvan de verzoekster de nationaliteit heeft, of indien verzoekster geen nationaliteit heeft, het land van haar gewoonlijke verblijfplaats. Aangezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet aangetoond worden dat verzoekster geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van haar land van herkomst. Ingeval een verzoekster meer dan één nationaliteit heeft, verwijst *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* in de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat zij van geen van de landen waarvan zij de nationaliteit bezit bescherming kan verkrijgen.

5.3. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters vrees voor vervolging beoordeeld met betrekking tot de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten in Venezuela. Zij vreest dat zij bij terugkeer naar dit land zal gedood worden door een huurmoordenaar aan wie 2.000 dollar werd betaald om verzoekster en haar boer N.V. om te brengen. Volgens haar verklaringen worden leden van haar familie door de FARC gevisieerd omdat haar vader als procureur-generaal van Apure en als algemene secretaris van de regering van de deelstaat Apure onderzoek had gedaan naar banden tussen de FARC en hooggeplaatste personen van de Venezolaanse regering. Verzoeksters vader moest uitwijken naar Colombia in 2011 of 2012 en werd er vermoord op 24 juli 2021 door twee huurmoordenaars. Ook andere leden van haar familie werden en worden volgens haar verklaringen gevisieerd door de FARC. Haar broer N.J. werd ontvoerd in 2013 en tot op heden niet teruggevonden. Verzoekster zelf leerde via tinder een man kennen in België en reisde geregeld voor drie maanden naar België en leerde ook een man kennen in Suriname waar zij ook regelmatig naar toe ging. Verzoekster reisde regelmatig vanuit Venezuela naar onder meer België en reisde van uit dit land voor het laatst in december 2021 terug naar Venezuela en verbleef er bij haar moeder vanwaar zij een petitie indiende bij het Colombiaanse Openbaar Ministerie om een onderzoek te openen naar de moord op haar vader. Verzoekster zag af van haar voornemen om naar Colombia te gaan om dit verder op te volgen toen zij in januari of februari 2022 vernam dat een huurmoordenaar was betaald om haar en haar broer N.V. om te brengen. Zij besloot de erfenis van haar vader te regelen in Apure en reisde in april 2022 naar haar partner in België.

Verzoekster legt bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming, naast de reeds genoemde reis en identiteitsdocumenten, documenten neer die betrekking hebben op de ontvoering van haar broer (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3), de dood van haar vader (AD,

documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5) en het onderzoek naar diens dood door de Colombiaanse autoriteiten (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6). Zij legt ook een aantal nieuwsberichten neer die volgens verzoeksters toelichting tijdens het persoonlijk onderhoud betrekking hebben op de ontvoering van haar broer N.J., de dood van haar vader en de dood van de gouverneur (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4, notities PO, p. 7). Blijkens de bestreden beslissing worden de dood van verzoeksters vader in Colombia in juli 2021, de moord op de voormalige gouverneur van Apure en de ontvoering van verzoeksters broer N.J. in 2013 niet betwist door verwerende partij, noch de inhoud en authenticiteit van de door haar neergelegde documenten.

Verder stelt de Raad vast dat niet wordt betwist dat verzoekster afkomstig is uit de deelstaat Apure in Venezuela. De staat grenst aan Colombia en uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er verschillende paramilitaire groeperingen actief zijn, waaronder het 10^e Front, een groepering van ex-Farc dissidenten (COI Focus, *Venezuela. Veiligheidssituatie*, mei 2022, p. 36 e.v.). Het loutere gegeven dat verzoeksters broer werd ontvoerd in 2013 en dat haar vader, die een hooggeplaatst persoon was in Apure tot zijn vertrek naar Colombia in 2011 of 2012 volstaat niet om in hoofdte van verzoekster, op basis van haar profiel, een nood aan internationale bescherming aan te nemen. Het komt aan de verzoekster toe om haar gegronde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade in haar individuele omstandigheden concreet aannemelijk te maken.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten, de beschikbare landeninformatie en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoekster hier niet in slaagt.

Zo blijkt vooreerst uit verzoeksters verklaringen dat, na de ontvoering van haar broer N.J. in 2013 zij en haar familie bang waren dat haar hetzelfde zou overkomen en dat zij daarom begon te reizen onder meer naar Suriname, Curaçao, Aruba en de Dominikaanse Republiek maar ook regelmatig terugkeerde naar Venezuela waar zij dan telkens een maand of 15 dagen in het huis van haar moeder in Falcon verbleef (notities PO, p. 5). Zij verklaart ook dat zij zes jaar geleden haar Belgische partner leerde kennen via Tinder (notities PO, p. 5) en zij daarna verschillende keren naar België kwam en bij hem verbleef, maar ook regelmatig terugkeerde zowel naar Colombia als naar haar moeder in Venezuela (notities PO, p. 5). Uit dit alles blijkt, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing, dat verzoekster na de ontvoering van haar broer in 2013 verschillende keren naar België is gekomen maar dat zij pas in mei 2022 voor het eerst een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Het gegeven dat zij in de negen jaar na de ontvoering van haar broer N.J. en gelet ook op de context waarin zij deze ontvoering plaatst en die zij verbindt aan het werk van haar vader, verschillende keren naar Venezuela is teruggereisd, valt niet te rijmen met de door haar voorgehouden vrees omwille van de ontvoering van haar broer N.J.. Er kan, indien zij daadwerkelijk vreesde om ook ontvoerd te worden of zich anderszins geveiseerd voelde en hierbij niet op de bescherming vanwege haar nationale overheden kon of kan rekenen, redelijkerwijze verwacht worden dat zij zo snel mogelijk internationale bescherming zou aanvragen bij de autoriteiten van de landen waar zij nadien verbleef. Niet alleen moet worden vastgesteld dat zij dit pas voor het eerst deed in 2022 in België, maar ook dat zij op regelmatige wijze tot april 2022 naar Venezuela en haar regio van herkomst aldaar terugkeerde en dat zij verklaarde dat in de periodes dat zij er opnieuw verbleef geen problemen heeft gekend (notities PO, p. 12). Verder verklaart zij dat haar andere broer N.V. al die tijd na de ontvoering van N.J. in Venezuela is gebleven en er werkte en studeerde. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij omwille van de ontvoering van haar neef N.J. actueel vervolging of ernstige schade riskeert.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen enkel verweer voert tegen de pertinente vaststellingen met betrekking tot het feit dat verzoekster gedurende deze hele periode verschillende keren terugkeerde vanuit het buitenland naar Venezuela en geen gebruik maakte van de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen aan de Belgische autoriteiten in de periodes dat zij hier verbleef, noch in de andere derde landen behalve Colombia waar zij heeft verbleven.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster evenmin de directe aanleiding voor haar laatste vertrek uit Venezuela in april 2022, met name het gegeven dat haar moeder via de schoonzus van verzoeksters overleden vader die in Apure woont, had vernomen dat iemand 2.000 dollar had betaald om verzoekster en haar broer N.V. te doden, aannemelijk maakt. Met name verzoeksters handelswijze tussen het ogenblik waarop zij dit van haar moeder zou vernomen hebben en haar uiteindelijke vertrek in april 2022 alsook de vaststelling dat verzoeksters broer N.V. nog steeds in Apure verblijft en er nog steeds als veearts werkzaam is op verschillende boerderijen, kunnen hiermee niet in overeenstemming gebracht worden.

Zo stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoekster, die op het ogenblik dat zij dit vernam in Corro, Falco woonde bij haar moeder toch naar Apure reisde om zaken te regelen met betrekking tot erfenis van haar vader, wat uiteraard het risico voor haar zou verhogen om er het slachtoffer te worden van de huurmoordenaars en dat haar verklaring voor dergelijke handelswijze, met name dat zij binnen een korte termijn deze erfenis moest regelen en dat zij met een chauffeur ging die ook een veiligheidsagent was, niet kan volstaan om te verklaren waarom zij, ondanks deze bedreigingen, waarover zij overigens verder ook geen verdere informatie hadden of trachtten te bekomen, toch naar Apure ging. Verzoekster verklaart immers zelf dat zij geen volmacht had gegeven aan een advocaat, terwijl dit wel mogelijk was geweest (notities PO, p. 16) en dat zij in deze periode in Apure in het huis van haar eveneens beweerdelijk geviseerde broer verbleef, soms naar de finca gingen en naar bepaalde openbare kantoren (notities PO, p. 16). Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing kan haar verklaring dat zij geen advocaat had en dat haar moeder die een volmacht had niet naar Apure kon gaan, niet verklaren waarom zij zelf dan het risico zou nemen om naar Apure te gaan, indien er werkelijk sprake was van een ernstige bedreiging dat de opdracht was gegeven om verzoekster en haar broer om te brengen. Verder stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast, dat verzoekster na haar verblijf in Apure opnieuw terugkeerde naar haar moeder in Falcon en dat haar verklaring dat zij niet eerder naar België kwam omdat het voor haar door de verblijfswetgeving in België nog niet mogelijk was en zij geen plaats had om te wonen in een ander land, niet kan volstaan om te verklaren waarom zij het risico name om toch terug te keren naar haar moeder in Falcon, gezien de ernst van de voormelde informatie. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster in haar individuele omstandigheden, indien zij daadwerkelijk met dergelijke bedreiging werd geconfronteerd eind januari of begin februari 2022, niet naar Apure zou gaan, waar de finca van haar vader lag, en waar hij actief was geweest als procureur-generaal en waar haar, eveneens geviseerde broer N.V. nog steeds verblijft, en onmiddellijk het land zou verlaten in plaats van nog tot april 2022 naar Corro terug te keren. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Het is voorts weinig aannemelijk dat u, die op dat moment in Corro, Falcon verbleef, na het ontvangen van deze informatie toch naar Apure afreisde om er enkele zaken te regelen (CGVS, p. 14, 15). Geconfronteerd met het risico dat u nam, repliceerde u dat u hier moest zijn omdat u binnen een bepaalde termijn de erfenis van uw vader diende af te ronden (CGVS, p. 16). Gelet dat uw vader in juli 2021 vermoord werd door huurmoordenaars en u net gehoord had dat er in Apure ook een huurmoordenaar voor u werd ingehuurd (CGVS, p. 13), kan dit hier niet overtuigen, te meer u zelf aangaf dat het mogelijk was om een volmacht aan een advocaat te geven. Uw verklaring dat u daar geen advocaat had en dat uw moeder, die uw volmacht had, hier geen tijd voor had (CGVS, p. 16), kan hier gezien de ernst van de beweerdde bedreiging en het risico dat u hiermee nam, niet weerhouden worden. Gevraagd of u dan enige voorzorgsmaatregelen had genomen, antwoordde u dat u vergezeld werd door de chauffeur van uw moeder, die tevens uw veiligheidsagent was (CGVS, p. 16). Dit kan opnieuw niet overtuigen, gezien u tegelijkertijd verklaarde dat u tijdens die week dat u in Apure verbleef, zowel bij uw broer was, als op de boerderij van uw overleden vader als in verschillende openbare kantoren (CGVS, p. 16). Hieruit blijkt allerm minst dat u enige voorzichtigheid aan de dag legde bij uw terugkeer naar Apure. Voorts is het opmerkelijk dat u na die week in Apure, ondanks de ernstige dreiging, opnieuw bij uw moeder in Corro, Falcon ging inwonen tot april 2022 (CGVS, p. 16). Uw verklaringen dat u niet eerder Venezuela verliet omdat u nog niet naar België mocht komen en u niet naar een ander land ging omdat u daar geen plaats had om te wonen en daar niets had (CGVS, p. 16), volstaat hier niet. Van iemand die vreest voor haar leven, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat die zo snel mogelijk het land verlaat, quod non in casu.”* De Raad merkt bovendien op dat dit *in casu* des te meer het geval is nu uit verzoeksters verklaringen is gebleken dat zij veelvuldig reisde en daartoe ook de nodige financiële middelen bezat, zodat geen goede reden voorligt waarom verzoekster naar haar verblijf in Apure alsnog terugkeerde naar Falcon alvorens in april 2022 naar België te reizen.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen ernstig verweer voert tegen voormelde pertinente vaststellingen en motieven in bestreden beslissing. Dat verzoekster nauwelijks buitenkwam en voortdurend in angst leefde, dat zij enkel met een guard buitenging en geen leven leidde van een normale jonge vrouw en voortdurend op haar hoede diende te zijn als zij haar broer bezocht en de erfenis van haar vader afhandelde, zoals zij betoogt in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij de mogelijkheid had om haar zaken in Apure af te handelen zonder er zelf fysiek aanwezig te moeten zijn, en dat zij daarbij ook naar de finca van haar vader, het huis van haar eveneens belaagde broer en openbare kantoren ging, en daardoor wel degelijk risicovol handelde.

Tenslotte blijkt ook dat volgens haar verklaringen verzoeksters broer N.V., die ook het doelwit zou zijn van een huurmoordenaar, nog steeds in Apure woont, nog regelmatig naar de finca gaat, en er nog steeds werkzaam is als veearts en verzoeksters verklaringen met betrekking tot de problemen die hij

zou hebben niet zeer coherent zijn en niet kunnen overtuigen. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Het is voorts opvallend dat uw broer N.J. nog steeds in Apure woont (CGVS, p. 17). Gevraagd of uw broer dan nog problemen kende, slaagde u er niet in hierover coherente verklaringen af te leggen. Zo stelde u dat hij u vertelde dat er mensen, op de plekken waar hij vaak kwam, naar hem vroegen over waar hij woonde en wat hij deed. U voegde hier aan toe dat hij vaak optrekt met de burgemeester die zijn vriend is, hij geen dagelijkse routine heeft en samen met andere mensen naar de boerderij gaat (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met de vaststelling dat het vreemd is dat zij zouden vragen waar uw broer woont, gezien uw broer daar al lange tijd woonde en u zelf aangaf dat het om een dorp ging, repliceerde u dat niet iedereen er iedereen kent (CGVS, p. 17). Dat u meteen hierna, wars van uw vorige verklaringen, verklaarde dat uw familie wel bekend is en iedereen weet waar uw grootmoeder en broer wonen, maar hij niet altijd thuis slaapt (CGVS, p. 17), ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook danig. Dat er geen geloof kan gehecht worden aan de bewering dat N.V. enige problemen zou kennen in Apure wordt enkel bevestigd door uw verklaringen dat hij nog steeds werkzaam is als veearts op verschillende boerderijen (CGVS, p. 17).”* Door louter te stellen dat verzoeksters broer bedreigingen krijgt en nog steeds op zijn hoede is, en de familie heeft vernomen dat ook voor hem de opdracht tot moord is gegeven, weerlegt verzoekster deze pertinente motieven niet. Het is aan verzoekster om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift evenwel tot het louter herhalen van haar eerdere verklaringen en blijft dus in gebreke de pertinente motieven in de bestreden beslissing op dit punt te ontkrachten.

Het geheel van verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van de ontvoering van haar broer N.J. in 2013, haar profiel als dochter van een voormalige procureur-generaal in de staat Apure of de beweerde opdracht tot huurmoord.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden in acht genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster, gelet op het feit dat zij sinds 2013 regelmatig naar Venezuela terugkeerde en geen beschermingsverzoek indiende tot mei 2022 terwijl zij daartoe wel de mogelijkheid had en het gegeven dat zij ook na de informatie over de opdracht tot huurmoord naar Apure terugkeerde, geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van de ontvoering van haar broer N.J., haar profiel als dochter van een voormalige procureur-generaal in de staat Apure of de beweerde opdracht tot huurmoord. Verzoekster maakt bijgevolg evenmin aannemelijk dat zij om deze redenen het slachtoffer dreigt te worden van doelgericht crimineel geweld.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakt immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Venezuela zou hebben gekend.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, met name de COI Focus van 30 mei 2022 getiteld “*Venezuela: Situatieschets*” en EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit politieel en crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld worden gevisieerd voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd, in wezen doelgericht en niet willekeurig.

Dit politieel en crimineel geweld moet daarom veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, wat niet wegneemt dat het nog steeds aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Hierboven is reeds gebleken dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulía, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (zie COI Focus *Venezuela. Situatieschets*, 30 mei 2022, p. 32-41; EASO *Venezuela Country Focus*, augustus 2020, p. 20-21, 76- 94). De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest “*Diakité*”.

Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan maar kan slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*”, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of

gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, CF en DN, pt. 43).

In casu verklaart verzoekster afkomstig te zijn van de deelstaat Apure, maar sinds haar zestiende in 2006 bij haar moeder in de deelstaat Falcon te hebben gewoond en er ook steeds verbleven te hebben telkens zij na haar vertrek in 2013 naar Venezuela terugkeerde. In beide deelstaten is sprake van een gewapend conflict.

In de staat Falcon registreerde de organisatie Funderades in 2021 100 moorden, 41 verdwijningen en/of ontvoeringen en 26 gewapende confrontaties waarmee Falcón zich als vierde meest gewelddadige grensstaat plaatst. De gemeente met het meeste geweld was Miranda, gevolgd door Carirubana en Colina. Ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Falcon wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Falcon wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

De veiligheidssituatie in Apure werd in 2021 sterk beïnvloed door een gewapend conflict dat uitbrak tussen verschillende in het gebied aanwezige guerrillagroeperingen, en tussen deze groeperingen en de FANB. Deze gewapende confrontaties zorgden voor de ontheemding van duizenden inwoners. De strijdende partijen maakten zich schuldig aan willekeurige detenties, gedwongen verdwijningen, buitengerechterlijke executies, vernieling van eigendommen, diefstal en een brede schending van mensenrechten. De organisatie Funderades registreerde voor Apure 71 moorden op 61 mannen, 9 vrouwen. Onder de slachtoffers waren 3 kinderen of adolescenten. Er waren ook 76 verdwijningen of ontvoeringen en 22 gewapende confrontaties waarbij 35 mensen omkwamen.

In de staat Apure vonden vanaf maart 2021 verschillende confrontaties plaats tussen het Venezolaanse leger en het 10e Front van de FARC-dissidenten. Een grote militaire operatie die op 21 maart 2021 begon, dwong duizenden om hun huizen te ontvluchten. Tijdens dit conflict, dat ongeveer twee maanden duurde, werden meer dan een dozijn soldaten gedood. Op 1 januari 2022 braken nieuwe gewapende confrontaties uit tussen het Joint Eastern Command, een coalitie van dissidente FARC-groeperingen waaronder het 10e Front onder leiding van Gentil Duarte, en de guerrillastrijders van het ELN, dat zich tot nu toe buiten de strijd had gehouden maar belangrijke delen van Apure en het Colombiaanse Arauca controleert. Volgens de Colombiaanse minister van Defensie Diego Molano startten de gevechten op 2 januari 2022 in Apure, meer specifiek in de gemeente La Victoria. De strijd vond plaats tussen het ELN, in alliantie met de Segunda Marquetalia, tegen het 10e Front. Ook werden 27 vermoorde personen aangetroffen in het Colombiaanse Arauca, waaronder verschillende leden van het 10e Front. Guerrillastrijders van beide kanten hebben volgens HRW een reeks van misdaden begaan, waaronder moorden, gedwongen rekrutering, onder meer van kinderen, en gedwongen ontheemding. Leden van de Venezolaanse veiligheidstroepen hebben volgens onderzoek van de mensenrechtenorganisatie gezamenlijke operaties uitgevoerd met ELN-strijders en zijn medeplichtig aan mensenrechtenschendingen. Tegen maart 2022 zijn zo'n 3.300 Venezolanen gevlucht naar Colombia als gevolg de nieuwe confrontaties. Beide gewapende groeperingen hebben tientallen mensen gedood. Veel geïnterviewde mensen verklaarden aan de onderzoekers van HRW dat ELN-leden mensen beschuldigden van samenwerking met dissidente groeperingen van de FARC.

Ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Apure wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Apure niet van die aard is dat het als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Verzoekster betwist de analyse van verwerende partij in de bestreden beslissing maar beroept zich op dezelfde informatie als diegene waarop de commissaris-generaal zich beroept en citeert daarbij specifiek informatie uit dit rapport over 27 vermoorde personen die gevonden werden in het Colombiaanse Arauca, waaronder verschillende leden van het 10^e Front. De Raad stelt vast dat door de loutere verwijzing naar dezelfde informatie als diegene waarop de bestreden beslissing is gesteund verzoekster niet aantoont dat het aantal burgerslachtoffers als gevolg van het gewapend conflict niet beperkt zou zijn en dat de bovenstaande analyse niet correct zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

In het verzoekschrift worden geen andere elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Apure wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaten Falcon en Apure, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster toont niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET